

REGÉLO.

Pesten vasárnap januar 31^{kén} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Udolfo - vár.

Mery „Nuits de Londres“-je után.

Radcliffe Annának igen komoly képzelő ereje volt. A' lidérczeket ugyan nem ő találá-föl, de tökélyesíté, és azokkal regényei színhelyeit megszámlálhatlanul népesítette. Minden typusa a' személyiségnek, melly a' valóságos világon létez vagy létezhet — szorosan számkivettettet Radcliffe Anna költői birodalmából. Az általa épített várak laktalanok, csak borzasztó jelenetek helyei, mellyek éjjélkor kezdődnek a' lelkek hivatalos órájában, mellynek halk tizenkét mysticai ütései minden kebelben tizenkétszer borzasztón visszhangoznak. De ezeknek kora már elmúlt; senki sem hiszi többé. A' lidérczek megfosztattak mindenhatóságuktól; Radcliffe Anna mythológiája a' régi semmibe sülyedt. Mi mindnyájan, mint jelenleg vagyunk, örömet ebédelnénk Banko lidérczeivel, kivált ha jó ebédhez vagy diszes souper fin-hez hívna-meg! Még is — John Lewing nem így gondolkodott. Nem is volt valami nagy ész, hanem egy tiszteletre méltó devonshire-i bárónak egyetlen fíja, ki neki fölszámíthatlan vagyont hagyott, mellyre John Lewing csak annyiban volt érdemes, mennyiben gazdag forrásul szolgált neki különcz szívjátékait kielégíthetni, mi nem egyébben állott, mint föltételeetlen babonás hitben a' lidérczekről. Ennek következtében nem volt könyvtárában egyéb Radcliffe Anna munkáinál, mellyek fekete bőrbe kötve, hátul keresztbe tett láb-szár-csontokkal diszítve czyprus-fa könyvtartókon büszkélkedtek. Természetesen kedves könyve volt: „Udolfo-vár titkai.“ 'S mondjanak bármít, e' könyv ideálja a' pokoli borzasztóságnak, 's az is marad. Minden lap-fordításnál mintha láncz-csörgést hallana az ember; úgy tetszik, mintha minden sor holtak hamvával volna behintve; minden betűt holt koponya szemüregének néz az olvasó,

Olly ember, ki nem bír elég erős idegekkel, lehetlen, hogy azon szobában nyugalmasan alhassék, mellyben e' munka négy kötete halotti gőzét lehelí-ki.

Radcliffe Anna azon vidéket, mellyre Udolfo várát építette, olly pontosan leírta, mintegy bérbe adandót, hogy a' legtudatlanabb geographus is, ha egyszer az Apenninek földabrosza kezében van, tüstént kimutathat rajta ujjával egy pontot, és a' regény hőseként fölkiálthat: „hah, Udolfo-vár!”

Egy nap John Lewing sétabotjával a' hyde-parki homokban az elhagyott Montoni birtokot rajzolta, a' hegyet, melly azt akaratlanul tartja, és a' fügefát, melly szégyenében meghajol, hogy olly sok bünt fedett-el. Ez után pénzváltójánál Florenczbe szálló hitelleveleket vett magához, 's néhány zsebkendővel és az említett munka egy példányával hajón elutazott Livornóba.

Florenczben a' table d' hôte-nál összejött egy nyolczvan éves némettel, ki Romába vándorlott, hogy Corneliusnak egy képe előtt halhasson-meg, — egy angollal, ki a' medicei Venusba volt szerelmes, 's azt a' nagyfejdelemtől jövődő nejének kérte, — és három francziával, kik művészek voltak, 's hosszú haját viseltek. Ebéd után beszélgettek egyről másról. John Lewing előállott kísértetek - hívésével. A' vendégek elálmélkodtak. Az asztalra Apenninek földabrosza terítettett; a' pinczér tűző tüket hozott; John Lewing ős hegyeket mászott, tavakon, erdei csermelyeken uszott-át, 's elég vakmerő volt Udolfo boltozatáig hatni; ezután szónoklási dühében tele aggatta vendégeit asztalkendőkkal, hogy az ott vándorló kísértetek képét lehetőleg képzeltesse; most elájult, 's a' három francia művész szobájába hurczoltatott, hol valódi siri hangok közt némelly hűvösítő italokat töltöttek beléje. E' részvétérti hálából sietett John Lewing, nihelyt erejét és szavát vissza nyerte, a' művészeknek minden tervét előadni, 's őket meghívta magával Udolfóba. Az ifjú férfiak legudvariasabban mentették-ki magukat azzal, hogy nekik Florenczben kell maradni a' híres Memmo Gvidi-nek egy elsárgult frescóját fölfrisítni. Így hát John Lewing éjfél tájban tovább utazott egyedül.

Két nappal utóbb postalovakon röpült a' sceniai országuton egy nyomorult faluig, melly két házból áll, 's neve Torrinieri. Itt lovat nyergeltetett, nyakába akasztá annak az említett munka egy példányát, 's az országutról letérvén, a' mysticai vár felé vágatott. Polderina és Riccorsi közt rettenetes hajlásokat képeznek az Apenninek. Mielőtt Riccorsiba juthatni, jobbról phantasticai földomlásokat láthatni, különös veres agyagú halmokat, sziklákat borzasztó hasadékokkal, hegycsúcsokat, mellyeket tem-

plomtornyoknak gondolnál; az egész környék igen messze marad olasz országnak különben vidor tekintetétől. Lewing kiteríté föld-abroszát a' ló nyakán 's vidékirányozta magát. „Valóban! — fölkiálta — az egésznek éppen olly tekintete van, mint lidérczek légyottjának. Udolfo nem lehet távol!“ — Ezután ismét olvasott egy pár részt regényéből; áhitatosan becsukta, 's borzadás futá keresztül; mert egy rózsákkal benőtt halmon egy juhászt lát fekve, mellette juhászbója 's kutyája. Tüzesen fordítja lovát a' pásztor felé, és kérdi — teljes erővel oda irányzott hangokkal, hogy azok olaszul érthetőkké váljanak: „valljon közel van-e ide Udolfo-vár?“ — A' pásztor tetőtől talpig vörös köpönyegbe volt burkolva, úgy hogy egyebe nem látszott két karika - szemeinél. Lassan fölemelte fejét; rá bámult az angolra, 's jelt adott, hogy nem érti őt. John Lewing szintén rá bámult a' juhászra, a' rémitő, nyáj nélküli, vörös köpönyeges, fekete kutyás pásztorra. Azt hitte, hogy egy Radcliffe Anna által e' vadonban felejtett regény utánirását látja. De még is uralkodott sebesen dobogó szívéen; összeszedte, mit Veneroni nyelvtanából lehetett, 's következő párbeszéd keletkezett.

„Jó ember! e' honból való kend?“ — „Igen kegyelmes uram, polderinai.“ — „Szabad kérdenem, hol van kendnek nyája?“ — „Azt bal sorsom elragadta tőlem; csak kutyám maradt hű.“ — „Hát kend mi most?“ — „Pásztor, csupán pásztor. Nagyságos Montoni ur megígérte, hogy új nyájjal ajándékozzon meg.“ — „Montoni? Van illy nevű e' környéken?“ — „Igen, kegyelmes uram; ismeri őt?“ — „Ismerem-e? őt nem, hanem őseit. Mondjam kend nekem, Udolfo-várban lakik-e még?“ — „Ő itt alant egy kunyhóban lakik. Megláthatja ön; de egy pár órai út még is van ide. Természetesen nagyságos urnak hívják, de ő olly szegény mint“ — — „Nyomorult! — őseit gondolom; — de hát az unoka mit csinál?“ — „Ő kirabolja az utasokat; azonban igen becsületes ember.“ — „Hát kiűzetett őseinek örökéből?“ — „Nem, de a' vár már csak omladék.“ — „Omladék, a' csuda-vár? Távol van innét?“ — „Ha föllép excellentiád e' farakásra, látand ott a' tölgyek között valami homályt.“ — „Igen valami homály.“ — „Az még fönlevő tornya Udolfónak.“ — „Jaj! az olly sok tornyú vár? Nem vezethetne kend oda?“ — „Örömet kegyelmes uram! Mióta nincs nyájam, örömet ragadok-meg minden alkalmat szórakozásomra. O! e' hely az, mellyen szép nyájamat legeltettem!“ — „Szegény ifjú! nesze húsz guinée vigasztalásul!“ — „Arany! arany! De még sem; tartsa-meg ajándokát nemes idegen; ezen gvinéek elűznék tőlem a' szerencsét, melly szerencsétlenségemben vigasztal.“ — „És az mi?“ — „Rényt gyakorlok.“ —

„Igen szép, de hát még?“ — „Semmit mást.“ — „Hát miből él kend?“ — „Tiszta lég környez, és szép nap süt reám.“ — „Ez a legeredetibb pásztor, kit valaha éltemben láttam“ — dűnyögé magában John Lewing, tovább folytatva útját az idegennel. — „Istennemre, meg nem foghatom az ily életmódot!“ — Kevéssé vártatva így szólla ismét John Lewing: „kedves pásztor, tán hallott kend valamit Udolfo vár titkairól?“ — Nehány másod-perczig álmélkodva maradt a pásztor e kérdésre; ekkor borzadás futá keresztül testét, mit alig titkolhatott, s a kutya is rettentőn ugatott. John Lewingnek harnincz gyanítás és ötven kép lebegett lelke előtt, úgy hogy nem lévén képes tovább beszélni, ő is csak rá bámult a pásztorra. Egy közel levő száraz fügefafa levelei zörögtek, mintha tolmácsai akarnának lenni a félelmes kérdések és feleleteknek. — Végre egy mély, igen mély fohász után megszólalt a pásztor ismét: „Excellentiád borzasztó dolgokat kérdez, s ily kérdések gyilok gyanánt hatnak különben is széttépett lelkembe. Ugyan azért — megmarad ön kérdése mellett?“ — „Isten büntessen engem, ha nem!“ — „Akarja ön tudni, ki vagyok én?“ — „Akarom-e?“ — „Én Lajosnak és Annának unokája vagyok.“ — „Ég! unokája azon becsületeseknek?“ — „Igen, az. Tessék jól megnézni e száraz fügefát!“ — „Nézem.“ — „Midőn még ezen fa terjedelmes árnyékot vetett, elfáradván Udolfo várából történt futásukban, itt nyugodták ki magukat ős apám és ős anyám, a szép Emilia és Dupont.“ — „Itt nyugodtak! engedd legnemesebb pásztor a olasz országnak, hogy e fa ágaiból emlékül törjek. No s tovább Lajos unokája!“ — „Hallotta excellentiád a falu nevét, mellyen át ide jött?“ — „Polderina.“ — „No — ott vásárolta Emilia olasz szalmakalapját, mellyre Livornóba utaztakor olly nagy szüksége volt.“ — „Igen, igen a szalmakalap, 3-dik rész 247-ik lap az edinburghi kiadásban.“ — „Mi több, tetszik látni azon bokrot, melly ide s tova hajlong, mint hajcsomók egy forró olajjal töltött üstben, mellybe szerencsétlenek fojtattak?“ — „Igen, igen, te a képzelet legdúsabb pásztor a földön!“ — „Ott tűnt-el Signora Laurentina.“ — „O kedves árnyék, melly talán még ugyan azon helyen —“ — „Ne kételkedjék excellentiád; mert ha mindjárt semmi szél nem fújna is, azon bokrot folyvást rezgő mozgásban látná.“ — „O csak két kis ágacska e bokorból emlékül!“ — „Most vagyunk azon szoros úton, mellyen a velencei küldöttek Udolfoba jöttek.“ — „Ugy hát fölveszem emlékül ezen kis négyszögű kövecskét!“ — „E rétet Valancourt könyűi áztatták.“ — „E kis fücsomó emlékeztetend arra, míg élek!“ — „És most — hah Udolfo!“ — „Fogja-meg kend lovam kantárát, hogy arczra borulhas-

sak. De mondja-meg kend, hol a' fenyő-erdő? — „Leégett.“ — „Isten ne vegye rossz neven! Most egy kissé pihenjünk, hogy aztán a' keskeny gyalog uton könnyebben fölmászhashunk!“ — „Igen, a' gyalog út; igen jól ismerem; Valancourt, a' szerencsétlen is ismerte.“ — „De mondja már kend, mivel hálálhatom-meg fáradságát? Nem fogadna - el tőlem legalább egy nyáját? — „Nem, nem; nekem semmire sincs szükségem; elég hogy szegény vagyok!“ — „Valóban ez önhaszonnélküliség kétségbe ejt! Hogy fér - meg kend Montoni unokájával? — „Idő és szerencsétlenség kioltják a' családi gyűlölséget. Mi unokák, belső barátok vagyunk.“ — „O ez engem könnyűkre fakaszt. Nemes szívű pásztor, jőjjön kend velem angol országban; régi kastélyaimból egyet kendnek ajándékozok!“ — „Éljek vagy élhetek-e távol a' hegyektől, mellyek családom szerencsétlenségének tanúi voltak? Milly szerencse pótolhatná-ki nekem azon szerencsétlenséget, hogy e' fák ágai alatt heverészve a' mult napok történeteim gondolkozhatom?“

Ez alatt fölérték a' hegytetőre. Köröskörül omladékok, mellyek egy széles és mély árkot csaknem betöltének, fele pedig a' várnak — nevezetesen egy torony még meglehetősen épségben állott; csaknem guny volt látni a' ledült falak mellett fölhuzott vonóhidat, az óriási lépcsőket, mellyek a' már nem létező teremekbe vezettek. John Lewing egészen otthonos volt. Ujjal mutogatta az üres térben a' teremeket, mellyekben ez vagy amaz történt; geometriai pontossággal mutatta-ki a' halotti szoba kiterjedését, mellyben az olajfestyény függött; kijelelte a' légben azon semmit, hol a' képnek függni kellett. Föl 's alá járt a' már nem létező corridoron, de melly még is e' napokban minden nyomort visszhangzott. A' vörös juhász fekete kutyájával mindenütt nyomában volt. — Most a' torony lábához értek; mellynek kapuját sűrű bokrok védték spanyol lovagokként. De John Lewing még is utat tört ruhái rovasára. A' lépcső bogaraktól hemzsegett, és csak itt ott világított meg a' kőfalba vágott lödöző - lyukakon. Az első emeletben azonnal rá ismert az angol egy szobára, mellyben egy rossz ág állott; benne egy félig rothadt matrác — Emiliáé. Miről még jobban meggyőződött, a' falon véres vonásokkal E. V. betűket találván. John Lewing nagyot fohászzkodott.

(Vége következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Hírszekerény. — A' második tél csakugyan nyakunkra jött. Vincze napja fagyos is, szép is volt, 's maga után folyvást hideg napokat küldött. Pál

napja igen hidegen de derűtten köszönte - be, 's Dunánk jegét még jobban megerősíté. Most ismét több helyen járnak rajta. A' pesti sópiacznál félig vizen, félig jegen tétetnek-át a' nagyobb terhek, kocsik és szekerek. 23-án estve a' reá következett hajnalig olly mély hó esett, mint mult decemberben, 's így a' szánok ujlag előálltak csörgetőikkel. A' kemény hideg folyvást nevedett, 's már 26-kán ablakaink jóformán kristályosak voltak. Ha a' fagy tartós lenne, úgy Dunánk még sokáig nem szabadul-meg jegétől. Meglássuk, mi jellel biztat gyertyaszentelő napja. A' bortenyésztőkre Vincze napja legalább kedvezőleg mutatkozott; mert szép tiszta idővel kedveskedvén, a' házak fedelén volt havat is olvasztá némileg, 's így igazán mondhattuk: „csurog, fénylik Vincze, megtelik a' pincze!“

Ó Budán mult vasárnapon (24-kén) estve 9—10 óra közt egy háznál tűz támadt, melly azonban rögtön segéd következtében tovább nem harapódzhatott.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Elmélet és gyakorlat. — Egy francia hirlap tudósítása szerint rövid idő előtt bizonyos előkelő francia hölgy szerelmi bujában kendőjével egy ablakpárkányra akasztá-fel magát. Oldalán egy nyomtatott könyv vala látható illy czimmel: „a' felakasztás legjobb módszere felől.“ — Illyeket nd a' parisi sajtó.

Villanyos telegraph. — Angliában a' nyugoti vaspályán Drayton-tól Paddington-ig egy sürgöny van alkalmazva, mellyről állítják, hogy sebhessége (200.000 angol mértföldet haladó egy másod-percz alatt) nyolcz ezerszer nagyobb a' világosságánál.

Villanyosság a' gőzgépeknél. — Patterson W., egy northumberlandi gőzgép felügyelője, angol hirlapok tudósítása szerint azon érdekes észrevételt tévé, hogy a' gőzkatlanból a' gőz kiömlésekor villanyos nedv, sőt szikrák is fejlenek-ki. Midőn ugyan is a' mondott ur kezét a' biztosító szellentyű emelésőjére alkalmazná, rögtön ujjai hegyén szuró fájdalmat érze, melly mind inkább növekedett és görcsös lön, midőn kezét a' sulyra tette. Most több munkást hívott elő, a' szellentyűt tapintatá általuk, 's ezek is éppen azt tapasztalák; sőt, midőn a' meleg növekedésével a' katlanban ujjjaikat ismételve az emelésőre tették, világos szikrát láttak előpattanni.

Oszt rigák Borneo szigetén. E' szigetnek éghajlata a' tengeri szelek és gyakori esőzések által hivesítettik. Az utóbbiak novembertől majusig tartanak. Ekkor a' lég viz-tengernek látszik lenni; a' folyamok áradásnak indulnak, a' partokat túllépik, és a' száraz földet elborítják. A' folyók torkolatánál az oszt rigák, a' folyótól mintegy felemeltetve, fákra tapadnak, 's őket utóbb úgy szedhetni-le az ágakról, mint gyümölcsöt.

Óriás kigyó. Martiniqueből ezt írják. — Pichery ur, egy derék iparűző, a' vadászon egy óriási nagyságú kigyót lelt, melly őt megtámadá, és czombján több harapással vérzé-meg. A' vadász élénken védte magát, és két lövést sütött az állatra, mellyet valóban meg is lőtt. Haza térvén, legszorgosabban ápoltaték a' megsértetett, de hijában: négy óra mulva halál fia volt. Özvegyet és számos árvát hagyott hátra. E' szerencsétlen eset közönséges gyászt vont maga után; a' halottnak barátjai és rokonai vadászati löszereiket összetörték. A' kigyó hét láb hosszú vala, és hasában 162 kölyök találtatott.

KÜLÖNFÉLE.

Sodronyhid leszakadása. Agenből télelő 22-ről következőt írnak. Ma tettek második próbát egy a' Garonne fölött vont sodronyhiddal. Én alig álltam néhány ölnyire a' hidtól, míg a' napszámosok 's mindennemű munkások folyvást előkészületeikkel foglalkodtak. Most hirtelen irtózatossá roppanás hallatszik, 's a' hid részenként összeomol. Három férfi helyben halva maradt, tizenöt tetemes sebet kapott; két gyermeknek sérült tagját le kell vágni, 's több egyén még nem találtatott-meg a' folyamban; 36 egyén közül csak 17-18 vala megmenthető. Agen várost e' szerencsétlenség rendkívül megzavarta, a' hid-építés vállalkozója, ki a' munkások előtt szinte közepén állott a' hidnak, uszás által menekült-ki a' vész torkából.

Jellemvonások. Következő jellemvonások, mint illyesek mindig lenni szoktak, sem egészen valók, sem egészen alaptalanok. Asztalnál a' németet étvágyról, 's az angolt italvágyáról, lehet megismerni; a' spanyol kevés ételű; a' francia nyalánk; az olasz mérsékletes. — Német országban az erősségeken látszik fény 's gazdagság, az angoloknak hajóhadaikon, spanyolnak fegyverzetén, francziának ruháin 's butorain az olasznak templomain 's palotáin. — A' német férj ur, az angol kényur, a' francia udvari, az olasz barát, 's a' spanyol zsarnok. — A' német lassan 's alaposan gondolkodik, az angol fontolgat, spanyol csalfán előrelátó, a' francia futtában tesz mindent, az olasz szemeskedő, fimon. — A' német jelleme komolyság, angolé jószívűség, francziáé vidorság, olaszé magaalalmazás. Talán a' következő versekben foglalt nemzetek karakteristikája sem bizonyosabb ennél:

La diversité des humeurs.

Chacun sa mode en inconstance,

L' Anglais fier et vain 's en offense,

L' Italien est desolé,

L' Espagnol inconsolable,

L' Allemand se console à table:

Le Français est tout consolé.

Vagy a' közmondás szerint: olaszosan irni, spanyolosan hetvenkedni, csalni mint görög, 's csapongva élni francziailag.

Gibuskalap. Olvasóink egy része talán hallott márezuj nevű kalapokról, melyek feltalálójokról gibuskalapoknak neveztetnek. E' kalapok belülről úgy szerkesztvék, hogy majd mint gibusesernyő, majd mint burnótszelencze à diable, tetszés szerint nagyobbá kisebbé idomíthatók és számtalan idomba, előállíthatók. Minapában egy illy gibuskalapos ült a' parisi fenyítő törvényszék vádlottak padján, 's e' kalap veszélyessége csak ekkor bizonyult-be. A' vádlott már rég szemét szurta a' rendőrségnek az által, hogy most rendkívül kicsiny, jövő óranegyedben felünő nagy kalapot viselt: más nap pedig úgy nevezett negyed-, fél-, háromnegyed kalapban jelent-meg, melyek azonban bár mi parányik voltak, mindig viaszos vászonnal voltak bevonvák. Egy szép reggelen, midőn mélyen nyakszirtére csüggő sisak idomú kalapban jelent-meg gibus-emberünk, a' rendőrök erősen szemügyre vették. Körülbelül egy óra hosszáig nyomozták már, 's im, ámulással látják, hogy a' mint vad-jok a' boltok mellett elhalad, 's itt pár cipő, amott mustáros szelencze, porcellán szilke, zseb-kés, köteg kesztyű 's t. eff. ragad kezéhez. Minden elor-

zott tárgy után tisztelettel kalapot emelt, 's ez a' boltszekrények ürülésével folyvást terjedtebb lön. Midőn végre a' kalap egy magas Morillo csinos alakját nyerte, a' rendőrök nyakon ragadták emberüket, 's a' biztoshoz kísérték. Ennek szobájában lehele csak megismerkedni a' kalap mechanismusával. Sodrony fonalak által tetszés szerint vala idomítható, 's a' vallomásból kiszűt, miképp a' kalap viselője gibus-találmányát tetemesen javította. Mechanikai ügyességeért egy évi fogságra ítélték az iparvitézt.

Czigányok gyűlése. Londonban nem rég tartatott a' javultt és vándor cigányoknak 12-dik évgyűlése, és pedig Crabb J. pap lakásán, ki nek ez emberfaj javára tett felebaráti fáradozásai „czigányok barátja“ nevet szerzenek. Mintegy 114 vándor cigány volt jelen; a' javulttak közül kevesen jöttek, mert többnyire szolgálatban állnak, 's magukat szégyenlik előbbi sorsosaikkal egybejönni. Isteni szolgálat után a' jelen volt cigányoknak elejébe tétetett az ó angol ebéd, t. i. ökörhús és plumpudding, melyet tökélyesen helyesnek találtak. Kétcsalád kijelenté szándékát a' vándor élettől bucsút venni. A' lakoma közben minden család egy bibliát, ha illyene még nem volt, 's minden személy egy paplant és egy pár harisnyát kapott.

Parisi játékházak. A' legkeményebb tilalom daczára rémitőleg növekedik a' mivélség középpontján e' veszélyes barlangok száma, 's a' többi kirablott között egy főtisztviselő neve is említettik, ki e' házak egyikében 30.000 frankot vesztt.

Spanyol rablók. Francia lapok szerint öszhő 7-én két rabló lövetett agyon Toledó-ban, El Rojo de la Fuente és El Feo de Ypes: kik közül az első 100, másik 27 embert gyilkolt-meg.

Különös papagáj. Albert herczeg 50 font sterlingen egy papagájt vett. Ez állat, ha a' hír való, igen kedves és mulattató. Még csak három éves, 's már többet tud 300 angol szónál, és több francia phrasist cseveg; mi több a' nemzeti dalnak: „Le pavillon, qui a' bravé pendant mille années (a' lobogó, melly ezer évig daczolt)“ néhány versszakát is egész lelkesedéssel éneкли; így szintén egy buffo-dal néhány részét igazi pajzánsággal dalolja-el, 's danáját fűtyölés és ugrálással kíséri. Valahányszor valakit pohár vizet lát kiüríteni, hangosan csevegi: „ő fölsége az angol királyné egésségére! Ő fönsége, Albert herczeg egésségére! A' kis herczegnő egésségére! Isten áldja meg őket!“ E' papagáj Lehzen bárónő gondviselése alatt van.

Jótekonysági példa. — Egy ménilmontanti biztos, ki a' vízkárosultak számára gyűjte segédet, egy hajfodrász boltjába lépett, midőn ez éppen vevőjének szolgált. A' hely csak félig meddig volt világítva, de mind a' butorzat, mind a' lakosok külseje a' legszomorúbb szegénységre mutattak. Mind ezt azonban tekintetbe sem vevén, elmondandónak vélte mondókáját a' biztos; mire azonnal a' fodrász nejtől három sous-t kapott e' szavakkal: „vegye uram! ez mindenünk; viz által károsultak sorsa mindazáltal nyomasztóbb a' mienknél.“

Figyelmeltetés. — A' Regelő Honművész idei lapjaiból még teljes számú példányokat lehet kapni. Megrendelhetők mind a' cs. k. postahivatalokon, mind Pesten a' kiadó tulajdonosnál.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 453.